

TĚLOCVIK

Ráno si pejsek s kočičkou přečetli v notýsku, že dnes budou mít tělocvik a že si mají obléci cvičební úbor. Nevěděli, jak takový cvičební úbor vypadá, a tak si řekli, že si obléknou to, co mají nejraději. Kočička si vybrala růžové kraťásky s kytičkami a růžové tílko a pejsek zas modré kraťásky s autíčky a modré tílko a pochvalovali si, jaký to mají pěkný cvičební úbor.

Pak honem pospíchali na školní hřiště, kde už čekali ostatní žáci. Paní učitelka všechny pozdravila a řekla, aby se postavili pěkně do kruhu, že si udělají rozcvičku.

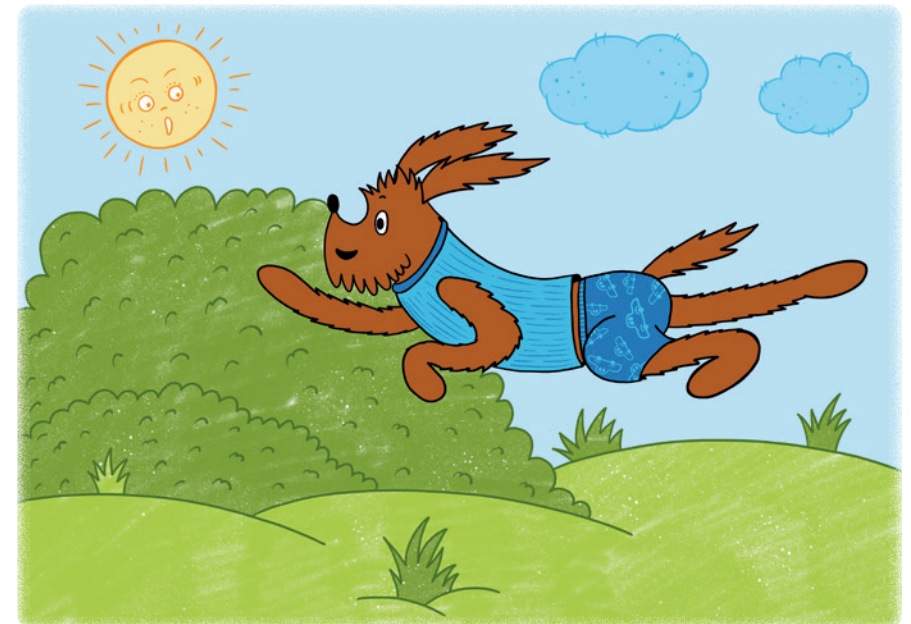
Dělali všelijaké cviky a taky se protahovali a trochu i běhali a skákali a všem se to moc líbilo!

Pak vzala paní učitelka děti k obrovitánskému pískovišti.

„Jé!“ zajásaly děti, „my si budeme hrát v písku?“

„Kdepak,“ kroutí hlavou paní učitelka. „My budeme do toho písku skákat.“ A pak dětem vysvětlila pravidla skoku do dálky a že se musí nejprve pořádně rozběhnout a pak se pořádně odrazit na odrazové čáře a skočit co nejdál. Pak jim to hezky předvedla a děti jí zatleskaly. Pejsek s kočičkou byli jako u vytržení, protože tuze rádi skákali a také si chtěli skočit. Žáci se postavili pěkně do fronty a čekali, až na ně přijde řada. Jeden po druhém skákali do toho velkého pískoviště a paní učitelka měřila každému délku skoku a zapisovala si vše do svého notýsku. Pejsek se už nemůže dočkat, až všem ukáže, jak daleko umí skákat, a vychloubá se, jaký je skokan. Když na něj přijde řada, rozběhne se a běží jako o závod a pak se odrazí na té odrazové čáře a letí a letí a letí... a pak zmizí a už ho není vidět.

„I propána!“ volá paní učitelka a běží ho hledat. Hledá ho i kočička a také děti ho hledají a všichni volají: „Pejskuuu!“

Chvíli se nic nedělo, když tu se najednou zdálky ozve: „Tady jsem!“ A z křoví vyskočí pejsek a na všechny vesele mává.

„To jsem, panečku, letěl daleko! Viděli jste to?“

„I viděli, viděli,“ směje se paní učitelka. „A jsme tuze rádi, pejsku, že jsi nám neodletěl až do Austrálie!“

Děti se smály a kočička honem běží k pejskovi a šeptá mu: „Kde máš kaťata, pejsku?“ Pejsek se dívá a vidí, že nemá katě.

„Jejda,“ povídá, „já jsem je asi ztratil v tom křoví.“

„Taková ostuda,“ mračí se kočička. „A tílko je samá díra!“ A měla pravdu. Pejsek měl tílko roztrhané až hanba!

„Však nebude tak zle,“ usmála se paní učitelka. „Kaťata najdeme a tílko vám spraví paní švadlena. Hlavně, že se pejskovi nic nestalo!“

Pejsek si zas vlezl do křoví a hledal a hledal, až ty kraťásky našel a pak si je na sebe oblékl. Kočička ho za to pochválila a řekla mu, aby se na ni díval, že mu ukáže, jak se má správně skákat do písku. I rozběhla se a skočila, ne však do dálky jako pejsek, ale do výšky, aby dopadla pěkně do písku. Jenomže ouha – ona vám, děti, ta kočička nedopadla do písku, ale na strom, který rostl u pískoviště. A protože se bála výšek, neuměla slézt dolů. „Propánajána!“ volá zas paní učitelka a honem posílá pejska pro pana školníka, ten přinese dlouhý žebřík a kočičku zachrání. Všichni tleskají radostí a paní učitelka řekne pejskovi a kočičce, aby skočili ještě jednou a tentokrát pěkně do písku, aby jim mohla konečně změřit délku skoku. A tak se oba vzali za tlapičky a skočili spolu a dopadli pěkně do písku.

Paní učitelka je pochválila a pejsek s kočičkou byli rádi, že se jim to nakonec přece jen podařilo.

